

УДК 82-93
3-80

Серія «Коралові казки»

Усі права застережено

3-80 **Золоті казки** / Упоряд. В. В. Міхно. — Харків : Вид-во «Ранок», 2019. — 64 с.; іл. — (Серія «Коралові казки»).

ISBN 978-617-09-5531-9

У книзі зібрані народні казки та твори найвідоміших вигадників усіх часів, зокрема Езопа, Ганса Крістіана Андерсена та братів Грімм. Читаючи збірник, дітлахи зустрінуть героїв, які власними прикладами пояснять, що буває з ледарями, чи завжди краса — ознака доброти та як проявляється справжня дружба. А цікаві завдання розважать малюків після читання.

УДК 82-93

Літературно-художнє
видання

Серія «Коралові казки»

Упорядниця В. В. Міхно

ЗОЛОТІ КАЗКИ

для дітей дошкільного віку

Провідна редакторка В. В. Міхно
Технічний редактор В. І. Труфен

Гуртовим покупцям звертатися:
тел.: (057) 727-70-77; skadi-rc.com

Споживачам звертатися:
тел.: (057) 727-70-90; (067) 546-53-73;
knigoland.com.ua

Ч1223011У. Підписано до друку
25.08.2019. Формат 60×90/16.

Папір офсетний. Гарнітура
Шкільна. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 4,0.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кібальчича, 27, к. 135,
Харків, 61071.

Свідоцтво суб'єкта видавничої
справи ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а,
Харків, 61145.

E-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

ДЛЯ ЧИТАННЯ ДОРОСЛИМИ ДІТЯМ

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

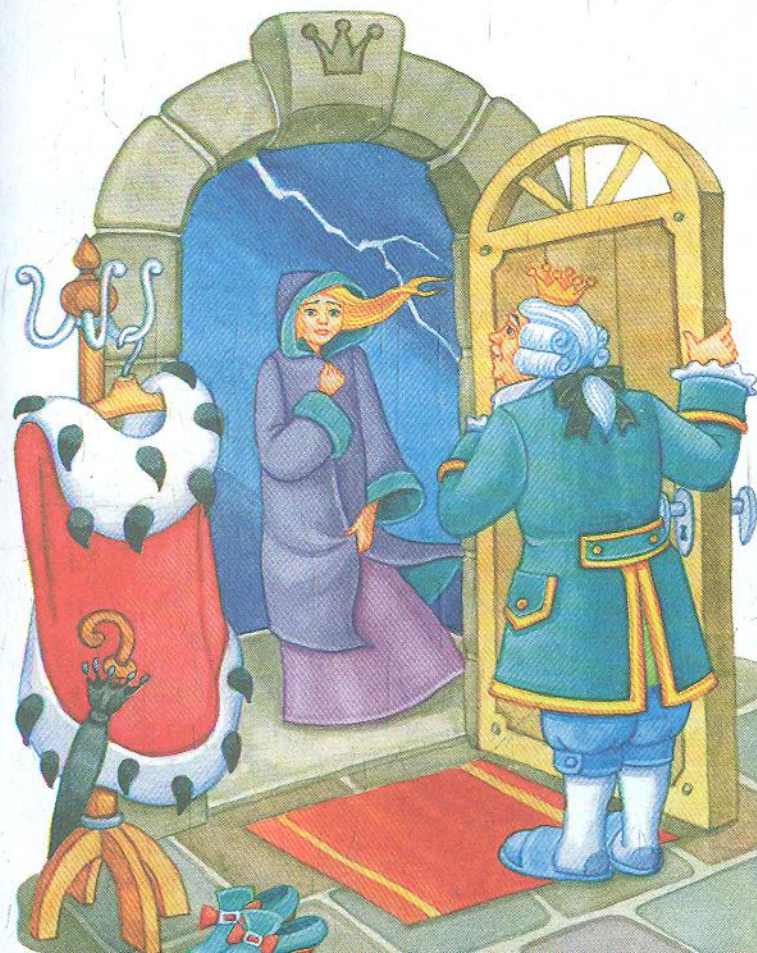
ISBN 978-617-09-5531-9

© Міхно В. В., упоряд., 2019
© Курдюмова О. І., Полянська Е. І.,
Зеркалій О. В., іл., 2019
© ВГ «Сонечко», 2019
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2019

Принцеса на горошині

Ганс Крістіан Андерсен

Жив собі принц, він хотів узяти собі за дружину принцесу, але тільки справжню принцесу. Ось він і об'їхав увесь світ, шукав саме таку, та всюди траплялися

якісь не ті; принцес було багато, а от чи справжні вони, цього він ніяк не міг розпізнати до кінця. Завжди із принцесами було щось негаразд. Ось повернувся він додому й дуже зажурився: так уже йому хотілося справжню принцесу.

Якось увечері здійнялася страшенна буря: палахкотіла блискавка, гуркотів грім, дощ лив як із відра просто жах якийсь!

І раптом у міські ворота постукали, і старий король пішов відчиняти.

Біля воріт стояла принцеса. Боже мій, на кого вона була схожа від негоди! Вода стікала з її волосся й плаття, стікала прямо в носки черевичків і витікала

із задників, а гостя говорила, що вона справжня принцеса.

«Ну, це ми дізнаємося!» — подумала стара королева, але нічого не сказала, а пішла в спочивальню. Зняла з ліжка всі матраци та подушки й поклала на дошку горошину, а потім узяла двадцять матраців і поклала їх на горошину,

а на матраці — ще двадцять перин з гагачого пуху. На цій постелі й відпочивала всю ніч принцеса. Уранці в неї спитали, як їй спалося.

— Ах, страшенно погано! — відповіла принцеса. — Я й на хвилику не стулила очей. Бог його знає, що там було в моїй постелі! Я лежала на чомусь твердому, і тепер у мене все тіло в синцях! Це просто жах якийсь!

І тут усі зрозуміли, що перед ними таки справжня принцеса. Ще б пак, вона відчула горошину через двадцять матраців і двадцять перин з гагачого пуху! Такою ніжною може бути тільки справжня принцеса. Принц узяв її за дружину, адже тепер він напевно знав, що одружується на справжній принцесі, а горошина потрапила в кунсткамеру*, де її можна бачити й досі, якщо тільки ніхто її не поцупив.

Знайте, що це правдива історія!

* Кунсткамера — музей, місце зберігання рідкісних предметів.

Завдання. Допоможи принцу дістатися принцеси.

Дві білочки

Українська народна казка

В одному темному лісі жили собі дві білочки в дуплах.

Обидві гарні, пухнасті та вправні. От тільки одна різниця між ними була: одна з них цілісінький день працювала: збирала горішки, шишки, гриби, жолуді та все те складала у своїй хатинці — у дупло дерева.

Друга ж білочка зовсім не хазяйнувала, харчів не запасала. День у день тільки те й робила, що стрибала з гілочки на гілочку, пташок ганяла, бавилася та пісень насвистувала.

А коли схоче попоїсти, то й не журиється, бо всюди харчів сила-силенна. І горішки достигли, і жолуді скрізь на дубах,

і шишки на ялинах, і корінці поміж травою. Погризе одне, розлущить друге — та й знову стрибає собі, весела та нагородована.

Отак і жила вона.

А тим часом перша білочка, працююча та дбайлива, наносила собі в дупло повно всякого харчу — на зиму про запас. Застелила вона дупло мохом, сухим листям і сінцем, щоб узимку було тепленько і м'яко.

Цілу осінь трудилася перша білочка, ніколи було їй бавитися.

Поволеньки минула дощова осінь, опало жовте листячко, повіяло звідусюди холодом. У лісі стало сумно й порожньо: ніде ні листячка зеленого, ні грибів, ні горішків, навіть жолудів не видно, бо дбайливі звірі позбирали їх на зиму.

Сидить собі в тепленькому дуплі роботяща білочка й гадки про біду не має. Ціле літо на те працювала, аби взимку

спокійно відпочити. І м'яко їй у дуплі, і тепло, і їсти є вдосталь.

Та не так жилося їй сусідоньці — легковажній білочці. У її дуплі ні вікон нема, ні дверей, сінця нема, ні моху. Свистить у лісі вітер і в дупло залітає, білочку лякає. Захотілося їй чогось попоїсти, кинулася вона в один кут, в інший — ніде нічого.

Майнула вона в ліс. Шукала-шукала поживи — нічого не знайшла, усе вже давно визбирано, хоч сядь та й плач. От стрибнула вона на сосну, обгорнулася пухнастим хвостом, аби не змерзнути, і згадала вона про свою сусідку. І надумала вона піти до неї та поживи позичити.

Стрибнула вона до її дупла, постукала у двері.

— Пусти мене, сусідонько, погрітися, — проситься ледача білочка.

Виглянула хазяйка, бачить — а перед нею така змарніла товаришка, така худенька, що годі й казати.

Пожаліла хазяйка її, впустила додому й запросила до столу. Насипала їй і горішків, і насіннячка, і сушених грибочків. Засоромилася тоді лінива білочка, що так ледарювала цілу осінь, та й каже:

— Соромно мені, сусідко, чуже брати, коли я й сама могла те мати.

А добра сусідка запросила її жити до свого дупла, бо в ньому ж і тепленько, і їжа є. І зажили дві білочки вкупі.

А коли настало літо, ледачу білочку вже ніхто й пізнати не міг — так вона вже все збирала, так запасала, що й не на одну зиму вистачило б.

